

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá problematikou lidských práv právnických osob dle EÚLP. Právnické osoby jsou vedle osob fyzických nositeli základních práva a svobod. Tato práva dosahují takového významu, že jsou hodna ochrany, a to nejen na úrovni vnitrostátní, ale i na úrovni regionální a univerzální. Pro 47 evropských zemí je ochrana základních práv a svobod zajišťována mezinárodní organizací zvanou Rada Evropy. V rámci Rady Evropy působí Evropský soud pro lidská práva zřízený na základě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950. Na tento soud se se svými stížnostmi obrací fyzické osoby a tam, kde to povaha základních práv a svobod uvedených v Úmluvě a jejích protokolech připouští, též osoby právnické.

Za pomoci deskriptivní, komparativní a analytické metody si tato diplomová práce dává za cíl uceleně představit právnickou osobu v roli individuálního stěžovatele před ESLP, přičemž zvláštní pozornost věnuje judikatuře ESLP, konkrétně rozsudkům o stížnostech právnických osob proti České republice, kterých je k dnešnímu dni 27. Práce je rozdělena do tří částí. První část se zabývá pojmem právnické osoby jako takové, přičemž dále popisuje její roli individuálního stěžovatele před ESLP, a to ve světle čl. 34 EÚLP. Tato část se dále zabývá podmínkami přijatelnosti stížností právnických osob dle čl. 35 EÚLP a problematikou spravedlivého zadostiučinění dle čl. 41 Úmluvy. Druhá část se zaměřuje na vymezenou judikaturu ESLP, v rámci které je pozornost věnována i ustálené rozhodovací praxi ESLP. Třetí část této práce na základě vymezené judikatury ESLP shrnuje, k porušení jakých základních práv a svobod právnických osob došlo a v jakém rozsahu. V této části diplomové práce je dále zhodnocen dopad jednotlivých rozsudků, v nichž bylo konstatováno porušení jednotlivých článků EÚLP, na dotčené normativní právní akty českého právního řádu.

Hlavním zjištěním této diplomové práce je, že právnické osoby proti České republice v rámci štrasburského systému ochrany lidských práv úspěšně namítali porušení čl. 6 (právo na spravedlivý proces) a čl. 8 Úmluvy (právo na respektování soukromého a rodinného života) a článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě (ochrana vlastnictví), přičemž povětšinou Česká republika pod tíhou těchto rozsudků přijala dostatečná obecná opatření k nápravě zamezující dalšímu porušování předmětných článků Úmluvy.